

FIERE MARGRIET JUWEEL 2010

VERSLAG VAN DE GENOMINEERDEN

Beste toneelvrienden,

Nu volgt het verslag van de jury over de vijf genomineerden voor het “ Fiere Margriet juweel 2010 “.

Een “nominatie” is de bekroning van een schitterende individuele toneelprestatie. Maar een toneelprestatie is nagenoeg nooit individueel. Een acteur kan pas goed spelen als zijn tegenspelers hem daar de kans toe geven; een actrice kan pas schitteren als de regisseur haar ruimte laat om te schitteren; acteurs en actrices worden naar grote prestaties gedreven als zij gesteund zijn door een hele ploeg van mensen achter de schermen. Deze individuele bekroningen zetten dus meteen de hele groep stille werkers mee in de spots.

Ik breng nu de verslagen in alfabetische volgorde. Na ieder verslag komt de genomineerde naar het podium. Wanneer ze alle vijf vooraan zijn wordt, na een diepgravend interview, de winnaar van het Fiere Margriet Juweel 2010 bekend gemaakt.

De eerste nominatie gaat naar Marijke Bollen voor haar rol van de meid Dorine in Tartuffe van Molière bij Toneelvrienden De Lo in een regie van Francis Ringelé.

Molière in een goede vertaling, een puike bewerking, een goede regie. Het kan nog. Molière schreef Tartuffe in 1664 als een satirische aanklacht tegen de hypocrisie binnen bepaalde kerkelijke kringen. Dus toch nog helemaal van deze tijd. Tenminste als men over de juiste mensen beschikt. En Marijke Bollen leek hiervoor geknipt en leverde een uitstekende prestatie, volledig in de stijl van Molière.

Normaal wordt Marijke gecast in analoge rollen die dikwijls aanleunen bij haar eigen persoon. Hier was iedereen verbaasd: blijkbaar was een andere Marijke opgestaan: expressief, speels, vlot en soepel bewegend, wervelend over de scène.

Haar mimiek was opvallend. Ze nam voortdurend deel aan het spel, ook als ze niet echt aan het woord was. In het samenspel met de anderen was ze meesterlijk.

Zodanig zelfs dat iedereen naar een hoger niveau werd gebracht door haar, zodat ook de totaliteit van de productie aan waarde won.

Marijke beschikt over een zeer goede stem en dictie, wat zeldzaam wordt in deze moderne tijd. Ze heeft een heel apart stemtimbre dat heel aangenaam is om naar te luisteren.

Bij Molière zelf heeft het een hele tijd geduurd eer hij naar waarde werd geschat. Licht ook hier een parallel met Marijke Bollen die na jaren puik acteerwerk nu met deze prachtprestatie op brede schaal de waardering krijgt die ze echt verdient? Een daverend applaus voor Marijke Bollen en Toneelvrienden de Lo.

De tweede nominatie gaat naar Dirk De Deken voor zijn rol van Risjaar in Risjaar Modderfokker den Derde van Tom Lanoye bij de Reynaertghesellen in een regie van Eva De Mulder.

Met deze rol trekt Dirk De Deken alle registers open: hij bespeelt verschillende toonaarden. Soms lijkt hij lief, sympathiek zelfs. Dan weer wordt hij de smeerlap, de “godverdomse smeerlap”. Met zijn pientere oogjes misleidt hij alle personages en zet dan ook nog eens dikwijls het publiek op het verkeerde been.

Met zijn enorme klankkast laat hij zijn stem variëren van zachtjes fluisterend tot een galmende kathedraal. Zijn dictie is ronduit schitterend. Hij slaagt erin om een bijna onmogelijke taal – een mengeling tussen Engels, Nederlands en “verengelst” Nederlands - heel natuurlijk en gewoon te laten overkomen.

Hij speelt met zijn medeacteurs, letterlijk en figuurlijk. Ook al heeft hij niet het lichaam van een afgetrainde sportman, toch beweegt hij heel vlot, gracieus zelfs.

Hij speelt deze rol met heel veel “goesting”. Hij speelt deze rol met zweet, bloed en tranen. Bijna letterlijk. Zoals in de aangrijpende sterfscène.

Regisseur Eva de Mulder heeft het met haar uitstekende cast goed aangevoeld: dit is een acteursvoorstelling. Dit stuk moet worden gespeeld. Niet gezongen, niet gedanst, niet gedecord, niet gekostumeerd. Gewoon gespeeld. Met ballen, met dynamiek, met scherpte, en de nodige humor. Mensen gespeeld door mensen. En.... Dirk heeft dit perfect gedaan. Een welverdiend applaus voor Dirk de Deken en de Reynaertghesellen.

De derde nominatie gaat naar Manu Gemoets voor zijn rol van Lear in Ongelikt van William Shakespeare bij de Reynaertghesellen in een bewerking van Bart Moeyaert en een regie van Jan Schoolmeesters.

In deze originele bewerking van Bart Moeyaert verschuift Lear enigszins naar de achtergrond. En precies dat maakt deze rol interessant voor Manu Gemoets. Hij kan vanuit een andere positie vertrekken. Het geeft zijn rol een meer broos en breekbaar karakter. De soberheid wordt een grote troef.

Manu beleeft zijn personage door en door. Hij wordt de vermoeide en aangeslagen koning Lear, met een groot vaderhart voor zijn dochters, die één na één op dat hart trappen.

Geholpen door een prima regie en uitstekende techniek wordt Manu ook omringd door een hele sterke cast met vooral zijn drie dochters in een meer dan opvallende rol. En dat precies maakt spel en samenspel zo vloeiend, zo perfect getimed en gedoseerd. Zijn mimische capaciteiten en zijn voortdurende oog- en handbewegingen illustreren zijn grote klasse.

De prestatie van Manu in “ Ongelikt” was de kers op de taart van een bijzonder geslaagd en gevarieerd “ Shakespeare – jaar” bij de Reynaertghesellen.

Zijn nieuwe nominatie is nog maar eens het bewijs dat hij – in totaal uiteenlopende rollen – steeds tot de allerbesten van de Leuvense toneelwereld behoort.

Een hartelijk applaus voor Manu Gemoets en de Reynaertghesellen.

De vierde nominatie gaat naar Lie Hellemans voor haar rol van H  l  ne Alving in “Ei Blot til Lyst” van Strindberg en Ibsen bij Willighe Vanckenis in een regie van Jerry Olbrechts.

Lie Hellemans is een onbekende naam op de Leuvense podia. Vorig jaar opgedoken in Oom Wanja en nu het hoofdpersonage H  l  ne Alving in Spoken van Ibsen. De donkere bedruktheid van dit stuk spoort aan tot een zoektocht naar levensvreugde. Hier is vooral van belang wat “niet” gezegd wordt; hier is vooral van belang wat “niet” getoond wordt. En hierin is Lie Hellemans meesterlijk. De ogen van H  l  ne Alving, ogen waarin men verdrinkt, vertellen haar hele verhaal, met zo’n intensiteit, met zo’n passie dat het pijn doet. Zij is zeer goed in haar scènes met Johannes Jansen als haar zoon Oswald. Zij is echter subliem in samenspel met een eveneens schitterende Frans Dumortier als Dominee Manders. Vonken en vuur!

Lie Hellemans beschikt daarenboven over een prachtige, zachte stem en een présence die zo klasserijk is dat we enkel over “mevrouw” H  l  ne Alving zouden mogen spreken. Waardig, gevoelig, beheerst. De ingehouden, lang verdrongen emoties voelbaar aanwezig.

Ook hier wil ik eindigen met een boutade op een tekst van Ingmar Bergman uit Fanny och Alexander: “Laten we gelukkig zijn als we gelukkig zijn. Laten we aardig zijn, hartelijk en goed. Het is noodzakelijk en zeker geen schande om te genieten van de kleine wereld: van lekker eten, een vriendelijke glimlach, bloeiende fruitbomen, walsen.... En de wonderbaarlijke ogen van H  l  ne Alving.

Een daverend applaus voor Lie Hellemans en Willighe Vanckenis.

De laatste nominatie gaat naar Walter Piette voor zijn rol van Biedermann in “Biedermann en de brandstichters” bij Levet Scone in een regie van Marie Goossens.

Een stuk dat als een absurde komedie wordt beschreven. Een auteur die het een burleske noemt. Een regisseur die zelf absurde humor uitademt. En

daarenboven Walter Piette die als een nietsvermoedende Biedermann in deze absurde vijver zwemt. Voldoende ingrediënten om deze mayonaise te doen “pakken”.

Walter Piette is de vakman onder de vakmannen van de Leuvense toneelwereld. En goede vakmannen worden zeldzaam. Ze maken gebruik van een goede voorbereiding, ze voeren alles accuraat en haarfijn uit. En ze doen dat op zo’n natuurlijke wijze, dat het bijna makkelijk lijkt. Walter Piette speelt immers met zo’n ongelofelijke naturel dat men zou voorbijgaan aan zijn grote klasse. Want het is immers topklasse wanneer alles eenvoudig laat “lijkt”.

Hij wordt in het samenspel zeer goed geholpen door een sterke Jerom Schueremans en door revelatie Jef Artois die als brandstichters het vertrouwen winnen van Biedermann.

Walter beschikt over een mooi en vlot taalgebruik en zijn dictie is zonder meer voortreffelijk. Ook zijn mimische capaciteiten zijn groot waarbij hij zich toch nooit op enige vorm van overacting laat betrappen.

Wij hebben genoten van de bijna geniale naturel waarmee Walter ons in deze Biedermann heeft doen geloven. Mag ik daarom een oorverdovend applaus voor Walter Piette en Levet Scone.

Marc Smet
5 juni 2010

Namens de jury van “ Het Fiere Margriet Juweel “ :

**Georges Christens
Marie Goossens
Karen Crabbé
Yolanda Mattheus
Jos Oleo
Marc Smet**